

in tiho ga čakati ukaže. Kmali po tem lepo dimasto kravo na verižici okoli vrata ven pripelja, zatvori in vrata zapahne, in veli, da naj tiho in dobro za njim kravo poženem. Noč je bila lepa in jasna, in mesec je lepo osvetal zemljo. Ko dospeva v neko lozo, pa nič prav ne vém kam, se Martin s kravo ustavi, mi jo terdo deržati velí, izleče izza pasa mesarico in treši z ušesmi uboga dimko po glavi, da pri ti priči telebi na tla. O kako se mi je smilila uboga lepa dimka, Martin se mi je pa tako neusmiljen in ostuden pozdeval, da še zdej izreči ne morem. (Tukej sodnik in pisatelj dé: ali slišite, kako gladko in čversto Janžu jezik teče.) Potem pravi: „No Janž! le še na dalje, kar veš; saj tebi se ne bo tako nič zgodilo“.

Med pripovedovanjem Janža je Martina to tako grizlo, da je z zobmi škripal, se tako jezno in hudo obnašal, da, ko bi bilo mogoče bilo, bi bil Janža na kose raztergal. Janž pravi nadalje: „Potem je Martin kravo pri vratu zaklal, oderl, vamp in čeva s kožo vred sva pa v jamo zalušila, kam, tudi ne vém. Martin je potem na štiri četerti kravo razsekal, in nosila sva kose domú, da me še danes vse boli. — „No — dé dalje sodnik — Janž! kako pa je potlej bilo? kaj sta z mesom počela? kam sta kose poskrila? sta meso kuhala, jedla, ali kali? Janž! le še lepo nadalje povej, saj tebi se tako ne bo nič žalega zgodilo. Zdaj dé Janž — zdej pa ne vém več, ker potem sem se bil zbudil“. — „Kaj, nesrečni človek — pravi osupnjen sodnik — kaj ni to res, kar si nam ravno tako gladko pripovedoval?“ Janž pravi: „Zdaj ne vém več, ker sem se bil zbudil“.

Kako zlo so se zavzeli vsi, ko je bebasti pa pri vsem tem prekanjeni Janž povedko tatvine tako zvil, mi ni treba popisovati. — V dušoslovniškem (psihologičnem) obziru je ta prigodba gotovo velezanimiva, ker očitno razodeva, da tudi bedak zna včasih sila zvit biti in norce moliti tistim, ki véro na-nj stavijo. J. M.

Za poduk in kratek čas.

Resnična beseda, kako nespametno je, ako bolan človek iše pomoči pri mojstrih skazih.

Neki učen mož je spisal nedavnej sledeči pomína vredni nauk: „Mojster-skaza je vsakdo, ki se peča z opraviлом, ki se ga nikdar ni učil, tedaj tudi priučil in izučil ni. Ako človeku, kteremu se je njegova ura, njegov klavír ali kaka druga njegova mašina popačila, bi kdo rekel: tlè imaš mazilo, tlè imaš štupo, pomazi kolesica popačene ure ali poštopaj jih s to štupo, gotovo bo pomagalo“, — ali bo ubogal pameten človek taki svét? Mislím, da ne, — marveč bo tako ponudo za prederznost prismojenca imel. Ali bo morebiti posestnik ure, klavirja ali kake druge drage mašine, jih, če so se kaj popačile, šivarju, klobučarju, pastirju, konjederu ali kakemu družemu človeku, ki ničesar od ure, klavirja ali mašine ne razume, popravljati dal? Menda tudi ne. Ampak dal jih bo človeku, ki tako popravljanje razume. Če se pa na njegovem truplu ali na truplu njegove družine kaj popači, to je, če on sam zbolí ali kdo njegovih, mu pa je vsak svét dober in vsak lek všeč, naj mu ga svetuje Peter ali Paul, čeravno nobenega zapopadka nima od tiste mašine, ki se živo truplo imenuje, in ktera mašina je veliko veliko bolj umétno napravljena in v kateri je staknjeno veliko več prečudnih in skritih koleščikov, kakor v uri ali klavirji ali kaki drugi mašini! Verh tega je truplo za človeka, čigar je, še veliko več vredno kakor vse te mašine, zakaj kdo si zamore novo teló kupiti, ako je mojster-skaza popačil staro?“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Siska 12. aprila. * Ker povsod žitna cena pada, gré tudi naša kupčija čedalje bolj rakovo pot in je sedaj

tako slaba, da že davnej ni bilo tako, zakaj vsak misli, da bo žito še cenejše, zato pa tudi nič kupca ni. Banaška pšenica se ponuja po 6 fl. 30 in 40 kr. vagán, valaška po 5 fl., pa tudi po 4 fl. 40 kr., soršica (napolica) po 4 fl. 20 do 45 kr., koruza po 3 fl. 6 do 30 kr., oves po 2 fl. — Tudi v Karlovcu je malo kupčije in le 2000 vagánov koruze je, vagán še za 10 kraje. cenejše, prodanih bilo.

Iz Milana 12. aprila. * Svile (žide) se je poslednji čas tukaj veliko prodalo; posebno veliko jo kupujejo švajcarski in rajno-pruski fabrikantje, kterim se že skozi več tednov odpira velika barantija v južno Ameriko. Naše zaloge, posebno pa kar je lepe svile, so tedaj od tedna do tedna manjše. (To obeta prihodnjemu letošnjemu pridelku dobro kupčijo.)

Iz Tersta. * Teržaška mestna županija bo 2 milijona in 400.000 fl. na pòsodo vzela, s kterimi hoče v letu 1848 in 1849 narejene dolgove poplačati, ostali znesek pa obrniti za potrebne zidanja. Izdala bo v ta namen dolžne pisma po 100 fl., od kterih bo na leto 4½ fl. činža plačevala. V 46 letih bo celo posojilo poplačala. Zraven činžev po 4½ od 100 fl. pa zna, kdor se tega posojila vdeleži in če je srečen, s tim posojilom še tudi v loteriji, ki je z njim sklenjena, 30.000, 20.000, 1000, 500, 200, 150 ali 100 fl. dobiti in si tako prisrečkati lep znesek. Kdor misli omenjeni županiji, ktera je za to posojilo cesarsko dovoljenje dobila, posoditi kak znesek (naj manj 100 fl.) naj se oglasi do 1. majnika pri teržaškem magistratu in ob enem položi kavcijo (2 in pol za vsacih 100 fl.) v gotovem dnarji ali v deržavnem papirji.

Iz Celovca razglása v poslednjem listu „Priatelj-a“ sl. društvo sv. Mohora, da od izdaje sv. pisma v slovenskem jeziku sedaj po tolikih stroških in pripravah na nobeno vižo odstopiti ne more, in to toliko manj, ker izdaja ta svoji „matici“ kaže lep dobiček, ki ga tako živo potrebuje. Ker pa je društvo še le zdaj zvedilo, da tudi v Ljubljani se ravno to delo za natis pripravlja, bode milostivega gg. knezoškofa prosilo, naj bi mu rokopis sv. pisma blagovoljno prepustili, da pride sv. pismo edino le v založbi društva sv. Mohora na svetlo. — Ali bo ta prošnja še pravi čas prišla, ne vémo, ker nam okoljšine vse niso znane, kakor nam tudi ni znan bil namen svitlega našega knezoškofa takrat, ko smo razglas društva sv. Mohora o ti zadevi v „Novicah“ natisnili. Kdor pa nič ne vé, tudi nič povedati ne more. Če sicer smémo soditi po tem, kakor so svitli knezoškof slovenski „slovník“ na svetlo dati sklenili, zamoremo reči, da oni ne govorijo od nobene stvari dolgo popred, ampak da po sklepu hitro djanje sledi. Ker pa smo te dni zvedili, da so svitli knez en oddelk sv. pisma po rokopisu sedanjega gg. vélikega škofa in kneza goriškega že leta 1834 na svetlo dali in da je večji del ravno tega rokopisa še nena-tisnjen ostal, mislimo, da bi bilo sl. društvo sv. Mohora prav storilo, ako bi se bilo še popred, preden je začelo svoje podvzetje, se obrnilo na ljublj. gosp. knezoškofa in jih uprašalo: kako in kaj. Tako ravnanje je pri nas slovenskih pisateljih vselej koristno, da, preden začnemo kakošno delo, poiščemo popred vse, kar je v tem že natisnjenega ali v rokopisu izdelanega; tako smo ravnali v Ljubljani, ko smo začeli „slovník“ in tako ravnamo tudi pri drugih knjigah. Da pa Krajnci svoje slovenske brate tudi na Koroškem radi postrežejo, to oni sami naj bolje vedó. Da pa tisti gospodje izmed njih, ki so duhovni, bi ne bili nič vedili od gosp. Gollmayer-ovega sv. pisma, ne moremo misliti. Obžalovati je tedaj le, ako tisto glasovito „trop tard“, ki je že dosti neugod naključilo na svetu, bi tudi o ti zadevi sedaj nasprotovalo.

Iz Ljubljane. Gosp. dr. Adolf Schmiedl iz Dunaja je te dni kmetijski družbi pisal, da se je namenil letošnjo jesen (mesca avgusta) z mnogimi natoroznanci spet na Kraja-